

คำวินิจฉัยของ นายจุมพล ณ สงขลา ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๔๕/๒๕๕๕

วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๕

เรื่อง พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๑๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๗ และมาตรา ๘๗ หรือไม่

ศาลแพ่งธนบุรีส่งคำโต้แย้งของ นายพิชัย จงสฤษดิ์หวัง จำเลยในคดีหมายเลขดำที่ ๒๘๑๓/๒๕๕๓ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๑๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๗ และมาตรา ๘๗ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องได้ความว่า ธนาคารดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน) เป็นโจทก์ฟ้อง นายพิชัย จงสฤษดิ์หวัง ผู้ร้อง เป็นจำเลยต่อศาลแพ่งธนบุรี ความผิดเกี่ยวกับสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชี โดยขอให้ศาลบังคับให้ผู้ร้องชำระเงิน จำนวน ๔๐,๘๒๑,๐๕๐.๖๘ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๘.๒๕ ต่อปี จากต้นเงิน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี จากต้นเงิน ๘,๖๓๗,๒๕๘.๘๔ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระหนี้แก่โจทก์เสร็จสิ้น

ผู้ร้องให้การปฏิเสธฟ้องโจทก์ และได้แย้งว่า พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๑๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒ ตราขึ้นโดยให้อำนาจธนาคารแห่งประเทศไทยสามารถประกาศกำหนดให้ธนาคารพาณิชย์ปฏิบัติในเรื่อง ดอกเบี้ย เป็นเหตุให้สถาบันการเงินต่างๆ กำหนดอัตราดอกเบี้ยสูงเกินกว่าร้อยละ ๑๕ ต่อปี และอยู่เหนือ กฎเกณฑ์ของสังคมโดยอาศัยฐานะทางเศรษฐกิจที่เหนือกว่า จึงเป็นบทบัญญัติที่ก่อให้เกิดการเลือกปฏิบัติ โดยไม่เป็นธรรม และส่งเสริมให้เกิดการเอารัดเอาเปรียบผู้บริโภคและการผูกขาดทางการค้าขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๗ และมาตรา ๘๗ ต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ และยังไม่มี คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินี้ จึงขอให้ศาลส่งคำโต้แย้งให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัย

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ แก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๔ มีผลใช้บังคับก่อนวันที่

ผู้ร้องเข้าทำสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีกับโจทก์ คือวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๓๗ ดังนั้นก่อนที่ผู้ร้องจะเข้าทำสัญญากับโจทก์ผู้ร้องยอมรับว่า บทบัญญัติดังกล่าวให้อำนาจธนาคารแห่งประเทศไทย และโจทก์สามารถกำหนดอัตราดอกเบี้ยได้เกินกว่าร้อยละ ๑๕ ต่อปี ทั้งตามสัญญาระหว่างโจทก์กับผู้ร้องก็มีข้อตกลงชัดเจนว่าให้โจทก์คิดดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี สำหรับวงเงินส่วนที่เกิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยวิธีคำนวณแบบทบต้น และหากในภายหน้ามีการเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยโดยประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย ประกาศธนาคารโจทก์หรือกฎหมายใดๆ จำเลย (ผู้ร้อง) ยินยอมให้โจทก์ปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยที่คิดกับจำเลย (ผู้ร้อง) ในอัตราสูงสุดที่โจทก์จะพึงเรียกได้โดยชอบด้วยกฎหมาย โดยมีพักต้องแจ้งให้จำเลย (ผู้ร้อง) ทราบ เมื่อผู้ร้องทราบถึงผลดีผลเสียของบทบัญญัติและข้อตกลงในสัญญาดังกล่าวแล้ว ก็ยังสมัครใจเข้าทำสัญญากับโจทก์และปฏิบัติตามสัญญาตลอดมาโดยไม่เคยโต้แย้งหรือทักท้วง ซึ่งแสดงว่าผู้ร้องเห็นว่าบทบัญญัติดังกล่าวมีความเป็นธรรมพอที่ผู้ร้องจะยอมรับและปฏิบัติตามได้ตั้งแต่ก่อนเข้าทำสัญญากับโจทก์แล้ว ซึ่งหากผู้ร้องมิได้ตกเป็นฝ่ายผิดนัดผิดสัญญาจนถูกโจทก์ฟ้องผู้ร้องก็คงจะไม่อ้างเหตุเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญขึ้นเป็นข้ออ้าง ข้อโต้แย้งของผู้ร้องจึงน่าจะไม่เป็นธรรมแก่เจ้าหน้าที่ทั้งหลายรวมทั้งโจทก์ นอกจากนั้นมาตรา ๑๕ ของพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ ฯ ที่จำเลยอ้างว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญหลายมาตรานั้นแม้จะออกโดยองค์กรฝ่ายนิติบัญญัติก็ตามแต่ก็มีใช้บทบัญญัติของกฎหมายที่ศาลจะนำมาใช้บังคับแก่คดีที่โจทก์ฟ้องผู้ร้องโดยตรงตามนัยของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง เพราะศาลไม่จำเป็นต้องอาศัยบทบัญญัติดังกล่าวในการวินิจฉัยสิทธิและหน้าที่ของโจทก์กับผู้ร้องตามสัญญาแต่อย่างใด พฤติการณ์ของผู้ร้องเชื่อว่ากระทำไปเพื่อหวังผลในการประวิงคดีให้ล่าช้าเท่านั้น ข้อโต้แย้งของผู้ร้องจึงไม่เป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคสอง

อาศัยเหตุผลดังที่กล่าวมาจึงวินิจฉัยให้ยกคำร้องของผู้ร้อง

นายจุมพล ณ สงขลา

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ